

Fără să schimbe cu nimic obiceiurile sau cuvenita celebrare a sărbătorilor și a ritualurilor, va aștepta. Vântul nenorocirii îi va aduce oameni dornici să lupte cu soarta potrivnică și să înlătore urgia. Iar dacă se vor dovedi vrednici, ea le va oferi comoara adăpostită la Karnak.

Dar oare, grație comorii, vor scăpa de răzbunarea zeilor?

1

Scribul Kel deschise ochii tresărind și se repezi la fereastra odăii sale.

Soarele răsărise de mult, judecând după locul unde ajunsese acum pe cer.

El, strălucitul tânăr, socotit peste măsură de înzestrat și hărăzit unei frumoase cariere, va fi găsit vinovat de o greșală grosolană: o întârziere groaznică și de neiertat la Casa tălmacilor!

Primit cu șase luni în urmă datorită aplecării sale ieșite din comun pentru limbile străine, Kel trebuia să facă în fiecare zi dovada harului său și să îndure invidia anumitor colegi. Însă, fericit că a dobândit o slujbă la care mulți jinduiau, Kel nu se plângea niciodată și muncea cu atâta râvnă și pricepere, încât își atrăsese prețuirea Mai-marelui său, un învățat bătrân, aspru și neîngăduitor.

Și tocmai când acesta îi încredințase primul dosar pentru care era nevoie de mare băgare de seamă, Kel uitase să se trezească!

O năprasnică durere de cap îi apăsa tâmplele.

Iar coșmarul ce-i bântuise somnul reveni: se făcea că dăduse greș la examenul de scrib regal, neputând să traducă un text din greacă în egipteană și să întocmească așa cum se cuvine o scrisoare administrativă! Cârmuirea îi retrăgea ajutorul dat ca să-și continue învățătura și-l trimitea înapoi în

satul în care se născuse și unde țărani, în bătaie de joc, îi incredințau cele mai anevoioase munci.

Cu fruntea îmbrobonată de sudoare la gândul unei asemenea năpaste, Kel se spală iute, se rase stângaci și se îmbracă în grabă.

Vai, poate că visul cel urât se va adevăra! Oare Mai-marele Casei tălmăcilor se va lăsa înduplecat de căința tânărului și se va mărgini să-l mustre? Deloc sigur. Bătrânul puna mare preț pe disciplină și izgonise din Casa tălmăcilor câțiva scribi care i se păruseră prea delăsători. Iar în clipa de față, din pricina purtării sale, Kel nu era de-o teapă cu ei?

Cum de ajunsese aici? Cu o seară în urmă nu putuse refuza o invitație neașteptată la un banchet dat de Marele vistiernic. Fuseseră poftiți demnitari de vază, precum orânduitorul sărbătorilor zeiței Neit, suverana orașului Sais, care dorea o traducere în greacă a unor documente menite înalților ofițeri aflați sub comanda unui general străin, Fanes din Halicarnas.

Sais, minunatul oraș din vestul Deltei, devenit capitala faraonilor celei de-a XXVI-a dinastii. Sais, de ale cărui temple se îngrijea neobosit regele Amasis, aliatul și protectorul grecilor. Sais, lăcaș ales al artei și științei, cu vestita sa școală de medicină. Sais, unde scribul Kel spera să lucreze ani buni în slujba statului și să se bucure de o bătrânețe fericită. Ce plan măreț, acum năruit!

Și totuși, cât ținuse ospățul arătase cumpătare, de-abia gustând din mâncare și băutură. Îl zăpăcea prezența persoanelor sus-puse, îndeosebi cea a unei încântătoare preotese a lui Neit, Nitis, discipol al marelui preot și sortită unor ranguri de seamă.

O clipă, doar o clipă, privirile lor se încrucișaseră.

Lui Kel i-ar fi plăcut să discute cu preoteasa, dar cum să intre în vorbă cu ea? Și ce cuvinte caraghioase ar fi ieșit din

gura unui tânăr scrib tălmăci, care nu putea destăinui prea multe despre el? Nitis era un vis somptuos, o apariție îndepărtată.

Apoi, când plecase de la banchet, îl cuprinseseră amețelile.

Nevoit să se întindă pe pat, căzuse într-un somn zburcumat, străbătut în mai multe rânduri de acel coșmar istovitor din pricina căruia se trezise așa târziu.

Părăsindu-și locuința în fugă, își aminti că-și uitase bunul cel mai de preț, paleta de scrib! Făcută din lemn de tamarisc, paleta avea un șanțuleț pentru pensule și niște adâncituri unde Kel puna cerneala pe care și-o pregătea singur, cu atâta pricepere, încât stârnea invidia colegilor. Își îndesă obiectul ușor și subțire la centură și legă de el cu o sforică un vas lunguiet plin cu apă și astupat cu un dop.

După cum cerea noua modă, scribul nu-și acoperea capul cu perucă, iar părul îl purta scurt. Parfumul însă rămăsese un semn de bun-gust. Neavând timp de găтели, Kel porni degrabă spre Casa tălmăcilor din Sais, așezată în mijlocul orașului, la capătul unei străzi ce se înfunda, aproape de clădirile administrației.

Acest așezământ al statului îndeplinea sarcini de mare importanță: traducerea documentelor sosite din țări străine, mai ales din Grecia și Persia, întocmirea de rapoarte pentru faraonul Amasis, tălmăcirea în diferite limbi a textelor egiptene administrative și răspândirea lor. Având în vedere numărul mercenarilor greci și libieni din Egipt care alcătuiau grosul armatei, această din urmă îndatorire se vedea crucială.

Uneori apăreau și probleme spinoase. Mai precis, acum o săptămână, Mai-marele Casei tălmăcilor îi incredințase lui Kel un ciudat papirus criptat, pe care nimeni nu reușise să-l deslușească. Amestecând câteva graiuri, textul rezistase oricărei încercări de a fi descifrat. Deși dornic să-i dea de cap și să-și dovedească astfel talentul, tânărul se lovise parcă de un

zid de netrecut. Dar, încăpățânat și răbdător, încă nu se socotea învins. Dacă i se va lăsa destul răgaz, va dezlega misterul.

La intrarea pe străduță nu se zărea nici un soldat care să stea de pază.

De obicei fiecare tâlmaci trebuia să-și spună numele, prezența tuturor fiind notată într-un registru. Fără îndoială Kel sosise tocmai când se schimbau gărzile.

Iuți pasul, frământându-și mintea pentru a găsi cele mai potrivite cuvinte ca să-și ceară iertare.

Ușa clădirii era întredeschisă. Alt soldat ar fi trebuit să facă de strajă aici, oprindu-i pe nepoftiți să treacă.

Kel pătrunse înăuntru și se împiedică de un trup țeapăn.

Chircit, cu mâinile strânse peste pântec, soldatul vomitase.

Un iz de lapte rânced umplea mica odaie.

Tânărul scrib îl scutură de umăr, dar bărbatul nu se clinti.

– Mă duc să caut un doctor, murmură Kel.

Dar colegii săi de ce nu săriseră în ajutorul nefericitului?

Kel străbătu încăperea și ajunse în camera cea mare de lucru, unde muncea zilnic alături de încă trei scribi.

Însă când dădu cu ochii de cumplita priveliște, rămase împietrit.

2

Trei oameni zăceau fără suflare. Doi bărbați și o femeie.

Trei tâlmaci de mare talent, care-i făceau viața grea tânărului Kel, fără a se arăta totuși nedrepti cu el. Kel le admira iscusința cu care își îndeplineau sarcinile și trăgea zilnic învățăminte.

Și ei vomitaseră, iar chipurile lor purtau urmele unor suferințe crâncene.

Refuzând să recunoască înspăimântătorul adevăr, scribul se aplecă deasupra trupurilor.

– Vă rog, treziți-vă!

Lângă femeie se vedeau resturile unui urcior cu lapte.

Laptele pe care ultimul venit în Casa tâlmacilor, Kel, îl ducea în fiecare dimineață colegilor săi după ce-l lua în primire de la lăptar! Toți apreciau acest semn de grijă din partea statului.

Năucit, întrebându-se dacă nu cumva căzuse pradă unui nou coșmar, tânărul cercetă mai departe locul, mișcându-și anevoie picioarele.

În camera alăturată găsi patru leșuri.

Apoi alte trei, și încă cinci... Grupul scribilor era distrus!

Mai rămăsese odaia de lucru a bătrânului învățat.

Tremurând din toate încheieturile, Kel îl descoperi șezând pe un scaun, cu capul înclinat.

O clipă crezu că încă trăia!

Dar se dezmetici iute. Deși nu vomitase, Mai-marele Casei tălmacilor băuse și el, neîndoielnic, din laptele otrăvit, după cum o dovedea castronul răsturnat în apropierea sa.

Cu o mână nesigură, bătrânul izbutise să înșire câteva cuvinte pe o bucată de papirus:

„Să descifrezi documentul criptat și...”

Pentru cine să fi fost această poruncă dacă nu pentru Kel, a cărui lipsă înaltul slujbaş, firește, o observase? Și în caz de reușită, ce să facă după aceea? se întrebă tânărul.

Împleticindu-se, se îndreptă către sala arhivelor.

Rafturi distruse, papirusuri desfășurate și rupte, tăblițe de lemn sparte! Praful se alesese de ordinea fără cusur la care tălmăcii țineau atât. Nici un colțisor nu fusese cruțat.

Fără puțință de tăgadă, tâlharii căutaseră un document. Oare îl găsiseră sau plecaseră cu mâna goală?

Dar dacă era vorba chiar de ciudatul text criptat pe care bătrânul i-l încredințase lui? Mai întâi tânărul alungă un astfel de gând. Apoi începu să-și pună tot soiul de întrebări. În privința documentului cu pricina, bătrânul nu respectase modul obișnuit de lucru și nici nu le pomenise mai-marilor săi despre el. Nu avusese încredere în oamenii cârmuirii? Se temuse de un amestec din afară?

Întrebări fără noimă! Și totuși... Casa tălmacilor era nimicită, nu exista nici un supraviețuitor!

Greșit.

Chiar el, Kel, pentru că se trezise târziu, scăpase de otrava din lapte. În plus, nici prietenul său, grecul Demos, nu se afla printre victime! Descumpănit, tânărul cercetă iar leșurile.

Cel al lui Demos nu se vedea nicăieri.

Ce să înțeleagă din această fericită lipsă? Două posibilități se impuneau: fie grecul nu putuse să vină la lucru, fie se salvase ca prin minune. Cea de-a doua nu i se părea vrednică

de crezare. Kel bănuia mai degrabă că Demos nu se simțise bine. O fi mâncat și o fi băut peste măsură aseară!

Cu mintea înfierbântată, porni spre sala de baie unde scribii, supunându-se rânduielilor Casei, își spălau foarte des mâinile.

Sub bucata de săpun vegetal, plăcut mirositor, Kel meșterise o ascunzătoare de care doar el și Mai-marele său știau.

Cu mișcări repezi și agitate scoase o lespede micuță.

Documentul criptat, rulat și pecetluit era neatins.

Să-l lase aici sau mai bine să-l ia și să-l predea gărzilor?

Zgomotul unor pași îl făcu pe Kel să tresară. Cineva intrase în clădire.

Scribul înșfăcă papirusul și așeză lespede la loc. Apoi o apucă printr-o galerie ce ducea spre ușa care dădea într-o mică grădină. Ramurile dese de palmier o acopereau, oferind o umbră îmbietoare tălmacilor care în clipele de răgaz sporovăiau, bând bere rece. Aici Demos îl încurajase pe Kel să țină piept tuturor, să nu-și plece urechea la spusele celor ce-l pizmuiau și să muncească fără a număra orele. Un tălmăci destoinic devenea scrib regal și ajungea, mai devreme sau mai târziu, să facă parte din tagma cârmuitorilor.

Kel visa mai cu seamă să slujească Egiptul, pământul iubit. Știința limbajului nu era însăși știința lui Thot, protectorul scribilor? Pătrunzându-i tainele zi după zi, tânărul spera să dobândească înțelepciunea transmisă de Imhotep, creatorul piramidei în trepte. Scrisul nu era o îndeletnicire oarecare. Nu trebuia să te lași purtat de emoțiile și gusturile proprii, ci să trasezi hieroglife, „cuvintele zeilor“, și să le dai viață clipă de clipă respectând legea lui Maat, zeița dreptății.

Dar până una-alta trebuia să scape de atacatorii care se întorseseră!

Dezamăgiți de nereușita lor, veniseră să scoțoască iar după documentul pe care Kel îl ascunsese într-un pliu al pânzei ce-i înfășura șoldurile.

Luându-și avânt, izbuti să se agațe de coama unui zid nu prea înalt și dintr-o sforțare se cățăra pe el.

De partea cealaltă a zidului, viața îi era salvată!

3

Kel se înșelase.

Cei care pătrunseseră în Casa tălmacilor nu erau nici ucigași, nici hoți, ci soldați pe care îi nedumerise că tovarășul lor lipsea de la locul de strajă din capătul străduței. După o scurtă căutare, îi găsiseră trupul neînsuflețit ascuns sub niște ramuri de palmier.

Iar acum priveliștea măcelului îi lăsă fără glas.

În cele din urmă, unul dintre ei hotărî să-i dea de știre comandantului.

În mai puțin de-o oră un detașament înconjură cartierul și patru înalți demnitari descoperiră la rândul lor cât de mare era nenorocirea.

– De neînchipuit, își dădu cu părerea judecătorul Gem¹, un bărbat în vârstă, pe care faraonul îl așezase în fruntea tuturor judecătorilor. Ce grozăvie! Voi conduce eu însumi cercetările pentru găsirea făptașului.

– Chiar voiam să vă rog, intră în vorbă impunătorul Udja², guvernator al orașului Sais, cancelar regal, supra-veghetor al scribilor tribunalului, Mai-mare peste scribii închisorii și comandant al flotei faraonului. Deși era mare doctor al vestutei școli de la Sais, nu îngrijea de bolnavi, ci se

¹ Numele său complet era *Gem-nef-Hor-bak* și îl arăta drept un slujitor al lui Horus în stare „să găsească, să dezvăluie“ (*gem*).

² Numele său complet, *Udja-Hor-resnet*, înseamnă „Horus din capela de sud (la Sais) e bine sănătos“.